

understøttelse, blive paritetiske. Dette forekommer mig at være et Krav, som absolut bør stilles.

Moltesen: Da jeg havde Ordet forleden om Hjælpekasselovforslaget, kom jeg ind paa den Forskel, der er paa en Forsørgelseslovgivning og en Forsikringslovgivning, paa Almissen og Medicinen. Denne sidste Form for Lovgivning er det, vi her staar overfor. Det er jo ikke tilfældigt, at dette Lovforslag er blevet paralleliseret med Lovforslaget om Sygekasser, og at det er lavet over samme Læst, for ligesom Sygekasseloven er en Lov til Bekæmpelse af de enkelte Personers Sygelighed, saaledes er i Virkeligheden Loven om Arbejdsløhedskasser en Lov, der hjælper mod Samfundets store Sygdom. Der er sagt saa mange forstandige Ord om denne Ting her, at det vilde være taabeligt paa ny at tale om Arbejdsløshedspølsproblemet frygtelige Vanskelighed. Men jeg tror, det er nødvendigt, i Særdeleshed naar man taler ude paa Landet, stadig at komme tilbage til den Forklaring, at Arbejdsløsheden i Virkeligheden er en Samfundssygdom. Jeg tror, at den Uvillie, der ude paa Landet faktisk er imod denne Lov, for en stor Del beror paa, at man ikke rigtig er klar over selve Arbejdsløshedens Problem. Det er et Problem, som hænger sammen med det industrielle Samfund og endnu ikke spiller nogen stor Rolle ude paa Landet, heldigvis. Arbejdsløsheden er en industriel Sygdom og maa betragtes som en saadan. Jo mere vort Land bliver et Industriland, des stærkere bliver Sygdommen, og des tungere bliver det at helbrede den. Der er her en Forskel mellem By og Land, som vi ikke saa let kommer ud over; men saa længe man ikke kan skabe forebyggende Midler mod denne Sygdom, maa vi bruge den Medicin, her er rakt os i den efter min Mening fortræffelige Lov, der nu er til Revision. Det er jo stadig fremhævet, at Staten skulde lade sine offentlige Arbejder udføre i arbejdsløse Tider. De skiftende Regeringer i de senere Aar har ogsaa taget Hensyn hertil, og det kan være fortræffeligt; men det løser ikke Problemet, selv om det kan bøde noget paa Ondet.

Et forebyggende Middel er ogsaa Arbejdsanvisningen. I Tilslutning til, hvad jeg før har sagt, vil jeg ogsaa her sige, at der er noget i vor sociale Lovgivning, der forekommer mig at være paa bedste Beskub. Den højtærede Indenrigsminister var ikke helt tilfreds med, at jeg brugte det Ud-

tryk. Han henviste i sit Svar til, at man i vor Forsørgelseslovgivning siden 1799 havde søgt at tilfredsstille de forskellige Tidens Krav. Ja, det gælder naturligvis Forsørgelseslovgivningen, men her beskæftiger vi os ikke med Forsørgelseslovgivning, men med Forsikringslovgivning, hvor man maa have nogenlunde lige Linier at gaa efter. Det forebyggende Middel, Arbejdsanvisning, hører nødvendigt sammen med Arbejdsløhedsforsikring; men vi har faaet anerkendte Arbejdsløhedskasser allerede i 1907 og først i 1912 et Lovforslag om Arbejdsanvisning. Selv om vi imidlertid fik den ideelle Arbejdsanvisning, vilde vi ikke derved løse Arbejdsløshedsspørgsmaalet, fordi det kun er den relative, ikke den absolutte Arbejdsløshed, der kan raades Bod paa ad den Vej. At tale om at løse det sociale Spørgsmaal fuldstændigt, er hen i Vejret. Man kan ikke helbrede Ondet, men man kan lindre det. Hvis altsaa ikke en Lov om Arbejdsløhedskasser kan tjene til Lindring af Ondet, saa at man undgaar Bullenskab over det hele, er der ikke andet for end at gaa over til en helt ny Samfundsordning. Det er derfor overordentlig vigtigt at tage det rette, kritiserende Standpunkt.

Det er gjort gældende, at man ved Loven af 1907 anerkendte Frivillighedsprincippet og Forsikringsvejen, og det er utvivlsomt rigtigt. Der er jo mange andre Veje, man kunde være gaaet. Den Maade at løse Spørgsmaalet paa, som vi har godkendt i 1907, er et Forsøg, som er blevet anvist af Socialøkonomer i 80'erne, Brentano og andre. Nu ser vi, at der er forskellige andre Udveje. Det kunde være ganske interessant at betræde ogsaa disse, men det er frugtesløst. I 1907 er vi slaet ind paa en Vej, som vi nu ikke kan komme bort fra igen. Det er umuligt, dels fordi denne Lov har virket tilfredsstillende, dels fordi man sikkert ikke vil gaa med til de store Udgifter, som vilde kræves dertil; thi man kan i social Lovgivning binde saa store Samfundskapitaler, at man derved unddrager væsentlige Kapitaler fra den produktive Drift.

Der er adskillige Forhold, dette Lovforslag giver Anledning til at overveje. Jeg forstaar saa godt den højtærede Indenrigsministers Mening med Bestemmelserne i § 5. I Virkeligheden maa man sige, at der ikke er noget nyt i denne Paragraf, idet man nemlig har paa Tryk, at Arbejdsløshedsforsikringen hidtil har benyttet lignende Satser. Det var ganske interessant